

Presó i muntres a Girona

L'Urquia, el chantagista de darrers del segle passat, ha penyorat amb 1000 pessetes cadascun els membres d'una Confraria que durant la setmana santa invità a predicar un pare caputxí qui pregà per l'independència de Catalunya. El bon predicador ha estat empresonat uns dies.

Nosaltres protestem de l'acte tirànic del governador espanyol que cap dret ni justícia representa per oposar-se a la lliure expressió de la nostra voluntat patriòtica i no podem pas dir que l'acte realitzat no correspongui a les nostres conviccions.

Però cal que en la lluita suara intensificada per la nostra llibertat, quan el nostre secular enemic i tirà s'ha tret del tot la careta i tracta d'ofegar en sang i vilipendi fins la més petita manifestació de la nostra voluntat nacional i de la nostra personalitat pròpia, negant-nos àdhuc més elementals, minses i primitives llibertats emprant tots els mitjans per innobles i inhumans que siguin, nosaltres procurem guardar la màxima serenitat i fortitud i procurem unir totes les nostres forces i comanar les nostres accions per tal de combatre amb eficàcia plena les males arts de l'enemic i aprofitar el moment de de la seva definitiva expulsió de Catalunya.

Aquestes mils pessetes van a engroixir els cabals de l'enemic que ens esclavitzà i l'acte benemerit dals catalans penyorats no té, altrament, cap grossa eficàcia.

No haguera estat més eficient el donar aquestes mils pessetes per a procurar armes als nostres escamots ja constituïts o treballar per a constituir-ne de nous o ajudar l'ensenyament català, o donar-los a la caixa de presos o destinar-los a fer un escarment en la persona del mateix Urquia qui tant verí llença per la seva boca quan malparla de nosaltres?

Es hora, amics gironins, de no perdre el temps en paraules. Val més callar aparentment i obrar organitzats i serens. Fan més efecte les garrotades que els pregs i més un acte manat per una organització que deu actes isolats.

La nostra dignitat no ens permet ajupir a les imposicions però la nostra voluntat de triomfar un cop de bo de bo ens imposa el silenci, la disciplina i l'acte que cal fer.

Recordem a sant Jordi, qui, quan es tracta de lliurar la donzella, no anà pas a pregar al cel ni a discursar amb el drac sinó que es proveí silenciosament del millor cavall, prengué la llança més forta i punxaguda i la clavà tan prompte pogué al Drac esclavitzador.

No volgüeu nodrir la caixa de l'enemic i recordeu-vos del sant Jordi separatista d'arreu de Catalunya.

Els impacients

Hi ha fervents separatistes que s'esveren quan senten que catalans que mai han fet res els tiren en cara el que encara no hi hagi hagut cap acte de força malgrat les contínues vexacions i provocacions dels nostres enemics espanyols especialment de la gent del sabre. Tant s'esveren que troben que una organització que no ha produït encara l'acte d'esclat i de força és una organització fracassada. Aquests fervents separatistes, amarats d'ideal i decidits al sacrifici, cal que tinguin sang freda a bastament per a comprendre que una organització no es fa per fer un acte de força per que si o pel que diran sinó que cal organitzar-se per produir una pertorbació tan fonda en l'enemic que d'ella en pugui sorgir el recobriment de la llibertat perduda. Que una organització disciplinada, decidida decidida i conscient no demana mai sacrificis inútils, però no estalvia tampoc els convenients i que l'acte de força, la revolució o l'alçament s'ha de produir no quan els enemics provoquen sinó quan l'organització creu arribada l'hora de fer l'un o l'altre amb una eficàcia més que possible probable, per a la causa que defensa. El saber callar i aguantar-se és una bona qualitat en aquests casos; tan bona com la de saber obrar i sacrificar-se quan se demana.

Cada dia som més i millor organitzats i no tardarem en demanar sacrificis tal volta cruentos per i per a Catalunya. Fins que això arribi cal treballar en perfeccionar la nostra organització amb l'esforç i sacrifici quotidià, i cal reprimir les impaciències que podrien destorbar la marxa general de l'organització. Quan calgui, les ordres seran donades pels qui les han de donar. I a cadascú toca obeir amb l'ideal per senyera i la realitat per guasardó.

que a la fi són pocs en "la laboriosa Catalunya" qui més qui menys té la seva fabriqueta i saben administrar perfectament els seus bens particulars. Així és que no és d'estranyar que entre edificar un palau al monarca o construir-se una torre per ells, hagin obstat pel darrer.

La tragèdia era per la monarquia que quedava molt mal parada amb tot això. Per que si per bastir un palau calia fer tants equilibris, que hauria passat, cas de tenir de defensar amb la pròpia sang els interessos seculars de la monarquia? Que haurien fet aquells senyors?

Corre-cuita, aprofitant l'avinentsa de l'adveniment del Directori Militar, es varen llençar unes quantes paletades per cobrir les aparences. Tothom, però, coneix la realitat.

Fa pocs dies que el Baró de Viver ha confirmat amb les dades que donem més avall, el trist paper que fan els nostres monàrquics espanyols. Le censura no les va deixar publicar; el baró de Viver havia dit coses que no es podien dir. A on tenia el cap el baró de Viver en aquells dies?

En 31 de març l'ajuntament va votar 1 milió pel palau reial (d'aquest milió, 800.000 pessetes es destinen per cubrir les despeses d'obres i les 200.000 pessetes restants per obsequiar les dames que cediren objectes per emmoblar i decorar el palau). Aquest milió —segons es desprèn pel que va dir el baró de Viver— junt amb els 3 milions i mig votats primerament per l'ajuntament (1 milió es destinava a obres del palau i els 2 i mig restants es varen votar a canvi de cessió de terrenys) amb el milió i mig fet votar al municipi en temps de l'Alvarez de la Campa, amb el milió cedit per la Junta de l'Exposició i amb les 750.000 pessetes votades per la Mancomunitat donen un total de 7.750.000 pessetes. Es amb aquesta quantitat que es fa contribuir al poble de Catalunya a l'execució del palau.

Jutgi el lector i comprendrà, sense fer comentaris i desprenent-se de tot sentiment patriota l'enormitat d'aquesta quantitat. Només li cal visitar el palau.

L'aristocràcia catalana i la monarquia espanyola

EL BARO DE VIVER PARLA DEL QUE
NO HAVIA DE PARLAR
LA CIUTAT BASTEIX EL PALAU I
QUELCOM MES

L'aristocràcia més o menys rànica de Catalunya, va prendre anys endarrera la decisió de bastir un palau al monarca espanyol Alfons XIII, que consideren propi i al qual otorgaren acatament de vassalls.

Tal dit tal fet, varen començar a celebrar-se reunions i més reunions, després banquets, thes dansant, soirées, etc., etc., però el que és pessetes no podien sortir-ne. Els nostres aristòcrates

L'història i la realitat present ens ensenyen que un cop d'estat sols és enderrocat per un altre cop d'estat i que un exèrcit sols és vençut per un altre exèrcit.

A profit únic dels Escamots,

LA BATALLA

Preu: 2 pessetes

Dalcroze - Imprimeur Paris

R. Ed. 1936
Vana XXXI